

Iks ging weer eens pleiten

Leo van Osch

De ophanden zijnde audit was door hem met enige zorg tegemoetgezien. Volgens het door hem zelf gemaakte kantoorhandboek moesten alle dossiers inzichtelijk zijn voor waarnemers, maar de ervaring had geleerd dat niemand wijs kon uit zijn dossier behalve hijzelf. Koortsachtig had hij submapjes gemaakt zodat processtukken gescheiden werden van brieven et cetera. Zelfs zijn veertienjarige zoon, hij vergat even het kinderwetje van Van Houten, was door hem ingeschakeld. Een hoop inhoudelijk commentaar op brieven was zijn deel geweest. De dag voor de komst van de auditor had hij nog een mail rondgestuurd naar zijn kantoorgenoten om ze aan het bezoek te herinneren en nu was het dan toch zover.

De auditor, mevrouw Bruin, vergezeld door een leerling van de juridische hogeschool, bleek net zo charmant als doortastend. 'Laat u maar eens wat eerste brieven aan cliënten zien', klonk het na wat inleidende *pour-parlers*. Hij placht nog net aan cliënten het uurtarief te bevestigen maar daarmee had je het wel zo'n beetje gehad. Na diep nadenken kon hij zich nog een brief herinneren die wat uitgebreider was geweest en hij besloot dat dossier er maar eens bij te nemen. Het koppel nam de brief zwijgend door. 'Heeft u nóg een voorbeeld?' klonk het na lezing. Hij moest nu echt heel diep gaan nadenken maar kon nu alleen nog maar een briefje produceren waarin bevestigd werd dat hij 'als betalend raadsman ging optreden'.

Hij ging er lichtjes van zweten.

Het hele auditformulier werd vraag voor vraag doorgenomen. Tegen lunchtijd bood hij een broodje aan dat het tweetal in een aparte kamer ging oppeuzelen. Daarna zouden ze het secretariaat en twee advocaten gaan bevragen. Natuurlijk, zo dacht X somber gestemd, zou dan blijken dat het prachtige kantoorhandboek een morsdode letter was en konden ze die tien procent toeslag op

de toevoegingvergoedingen wel shaken.

Tegen drieën, de audit duurde inmiddels al vanaf halfelf, klopten ze op zijn kamerdeur. Eenmaal gezeten toverde mevrouw Bruin als eerste de auditverklaring uit haar schrijfmap. Het ding had iets weg van een oorkonde van de keurslager, inhoudende een eervolle vermelding voor het draaien van leverworst, maar de blijdschap bij hem was er niet minder om.

Ze hadden nog wel wat tips. 'Die brieven van u zijn wel al te kort door de bocht. Ze zouden bij wijze van spreken net zo goed niet geschreven kunnen worden'. X was enigszins uit het veld geslagen en slofte naar de zakenbak om de al eerder getoonde brief er nog eens op na te lezen. Niks mis mee, dacht hij, maar de stagiaire had van de brief, zo zei ze, in het geheel niets begrepen en voor zijn cliënt zou dat vermoedelijk niet anders liggen. 'Misschien legt u het mondeling allemaal erg goed uit hoor', vergoelijkte mevrouw Bruin een en ander, 'maar dat kan ik niet controleren'.

X snapte het niet, maar mevrouw Bruin legde uit dat hij in begrijpelijk Nederlands het probleem moest omschrijven en in evenzeer begrijpelijk Nederlands moest uitleggen waar conceptstukken eigenlijk over gingen. Het begon hem te dagen.

Of ze de broodjes nog moesten afrekenen, vroeg mevrouw Bruin, maar de vraag stellen was haar beantwoorden natuurlijk. Ze namen afscheid. X prikte de verklaring op het mededelingenbord en ging worstenbroodjes bestellen, geheel bekostigd door de Raad voor Rechtsbijstand.

